

Sygn. akt V CSK 218/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa W. L.

przeciwko K. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 5 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa 299/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 czerwca 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga to, by przedstawione zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Chodzi o takie zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie usunie istniejące wątpliwości i pozwoli przyjąć odpowiednią wykładnię określonych przepisów prawa.

Kwalifikacji takiej nie można przypisać zagadnieniom prawnym sformułowanym przez skarżącego, mającym w istocie prowadzić do uzyskania odpowiedzi co do trafności rozstrzygnięcia, jakie zapadło w zaskarżonym wyroku, a nie do wyjaśnienia abstrakcyjnego problemu nierozwiązanego w dotychczasowym orzecznictwie, albo też – jak w przypadku drugiego z nich - nie zawierającym koniecznego wyводу prawnego uzasadniającego występujące na tym tle wątpliwości co do wykładni prawa.

Pojęcie „oczywistej zasadności skargi”, jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) nie jest tożsame z zasadnością skargi.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Argumentacja uzasadnienia wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania, poprzestająca na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw skargi, nie daje podstaw do takiej oceny.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze po rozprawę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.